

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1116/2019
10.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милоша Вулића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Вулића, адвоката Ђорђа Трифуновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр. 258/17 од 28.06.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1227/18 од 30.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Вулића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр. 258/17 од 28.06.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1227/18 од 30.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 258/17 од 28.06.2018. године окривљени Милош Вулић, измађу осталих, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и девет месеци и због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 30. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца, па је окривљени Милош Вулић осуђен на јединствену казну затвора у трајању од четири године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 08.12.2014. године до 14.06.2016. године.

Истом пресудом окривљени Милош Ђурић је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 140.177,00 динара, као и паушал у износу од 35.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1227/18 од 30.05.2019. године, између осталих, жалба окривљеног Милоша Вулића и његовог браниоца одбијене су као неосноване и првостепена пресуда у односу на овог окривљеног је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Милоша Вулића, адвокат Ђорђе Трифуновић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да другостепену пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити оптужбе, а да на основу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење првостепене пресуде одложи, односно прекине ако буде започето.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Вулића је неоснован.

Бранилац окривљеног Милоша Вулића у свом захтеву наводи да се побијане пресуде заснивају на исказу два сведока – полицајаца АА и ББ у тужилачкој истрази који су дати без присуства браниоца (у току је био штрајк адвоката) и без присуства окривљеног који је изричито тражио да присуствује том испитивању, па се на тим доказима у смислу члана 16. став 1. ЗКП не може заснивати пресуда у кривичном поступку, а из разлога што су наведени искази дати супротно одредбама члана 95. став 4. ЗКП и 93. став 1. ЗКП.

Из списка предмета произилази да су сведоци АА и ББ дана 18.02.2015. године дали исказе у својству сведока у току истраге пред Вишим јавним тужиоцем у Београду, али и да су оба сведока саслушана на главном претресу у присуству окривљеног Милоша Вулића и његовог браниоца дана 18.01.2016. године, као и на главном претресу дана 29.05.2018. године, да су им претходно дати искази прочитани у односу на разлике у тим исказима, да су сведоци остали при тим исказима и да су на главном претресу, 29.05.2018. године одговарајући на питања бранилаца прецизирали те исказе.

По налажењу Врховног касационог суда побијане пресуде се заснивају на исказима сведока полицајаца АА и ББ које су ови сведоци дали на главним претресима дана 18.01.2016. године и 29.05.2018. године, а не на онима који су дали у току истаге пред Вишим јавним тужиоцем у Београду, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Вулића, којима се на наведени начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП од стране овога суда, оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног Милоша Вулића наводи и да су побијане пресуде у односу на тачку 2. изреке првостепене пресуде којом је овај окривљени оглашен кривим донете уз повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на тај начин што се у радњама овог окривљеног не стичу битни елементи кривичног дела у питању, јер је отпор Милоша Вулића критичном приликом био рефлексног карактера, а радње полицајаца се не могу подвести под хватање учиниоца кривичног дела, јер се окривљени није скривао или бежао, па је на страни окривљеног изостао умишљај, због чега је његове радње требало квалификовати као кривично дело из члана 323. став 6. КЗ или члана 23. став 2. Закона о јавном реду и миру.

Одредбом члана 322. став 1. КЗ прописано је да ко силом или претњом да ће непосредно употребити силу спречи службено лице у вршењу службене радње коју предузима у оквиру својих овлашћења или га на исти начин принуди на вршење службене радње казниће се затвором од три месеца или три године, ставом 2. истог члана прописано је да, ако приликом извршења дела из става 1. овог члана учинилац увреди или злостави службено лице или му нанесе лаку телесну повреду или прети употребом оружја казниће се затвором од шест месеци до пет година, док је ставом 3. истог члана прописано да ко дело из става 1. и 2. овог члана учини према службеном лицу у вршењу послова јавне или државне безбедности или дужности чувања јавног реда и мира, спречавања или откривања кривичног дела, хватања учиниоца кривичног дела или чувања лица лишеног слободе казниће се затвором од једне до осам година.

Из изреке пресуде Вишег суда у Београду К бр.258/17 од 28.06.2018.године под тачком 2. произилази да је окривљени Милош Вулић оглашен кривим због извршења кривичног дела спречавања службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 30. КЗ, јер је у време, на начин и на месту ближе описаним под тачком 2. изреке те пресуде, у стању урачунљивости, са умишљајем, покушао да силом спречи службена лица полицијске службенике, оштећене ББ и АА у вршењу послова јавне безбедности – службене радње које су предузимали у оквиру својих овлашћења – хватања учиниоца кривичног дела, на тај начин што су приликом лишења слободе окривљеног полицијски службеници блокирали путничко возило којим је управљао окривљени, укључили ротациона светла, након чега је оштећени ББ пришао возилу окривљеног, са сувозачеве стране показао службену значку, коју је држао у левој руци, а у десној руци је држао службено оружје, наредио му да угаси мотор и изађе из возила, а у тренутку када је отворио сувозачева врата, окривљени га је ударио по рукама говорећи „шта је бре, шта хоћеш од мене“, док је оштећени АА пришао окривљеном са возачеве стране, са видно истакнутом службеном легитимацијом за појасом, отворио врата аутомобила и више пута поновио „Полиција, руке горе“, након чега га је окривљени гурнуо, а за то време је оштећени ББ ушао у возило, те су заједнички окривљеног извукли из аутомобила и прислонили га на аутомобил како би му ставили лисице, при чему је окривљени све време пружао активни отпор отимајући се покретима тела у лево и десно и вређао из речима „Шта хоћете, ј...м вам мајку“, и на тај начин заједно са собом оборио обојицу оштећених на коловоз улице, којом приликом су оштећени задобили лаке телесне повреде, а да је дело започето и није довршено, јер су

полицијски служеници успели да окривљеном ставе лисице и лише га слободе, при чему је био свестан свога дела, чије извршење је хтео и био је свестан да је његово дело забрањено, као и да им може нанети лаке телесне повреде, на шта је и пристао.

По налажењу Врховног касационог суда у радњама окривљеног Милоша Вулића описаним у тачки 2. изреке првостепене пресуде стичу се сви субјективни и објективни елементи кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње у покушају из члана 322. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 30. КЗ – да је окривљени био у стању урачунљивости, са умишљајем, да је био свестан свог дела и његове забрањености и да је на то пристао, да је хтео извршење кривичног дела тако што је покушао да силом спречи службена лица полицијске службенике у вршењу послова јавне безбедности – службене радње које су предузимали у оквиру својих овлашћења – хватања учиниоца кривичног дела, да је полицајац ударио по рукама, говорећи „шта је бре, шта хоћеш од мене“, иако му је полицајац показао службену значку коју је држао у левој руци, а службеној оружје у десној и наредио му да угаси мотор и изађе из возила, да је другог полицајца гурнуо након што му је овај пришао са видно истакнутом службеном легитимацијом, отворио врата и више пута поновио „полиција, руке горе“, да је све време пружао активни отпор отимајући се покретима тела у лево и десно, када су полицајци окривљеног извукли из возила и прислонили га на аутомобил, како би му ставили лисице, да је говорио увредљиве речи и да је том приликом оборио обојицу полицајаца на коловоз улице којом приликом су полицајци задобили лаке телесне повреде, али да су му полицајци ставили лисице и лишили га слободе, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Вулића којима се указује на повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП од стране овога суда оцењени као неосновани.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Вулића којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, обзиром да наведено у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом прописан разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић